

Sygn. akt V KK 140/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 czerwca 2018 r.,

sprawy **P. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami procesu za postępowanie kasacyjne,**
- 3. zasądzić od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W.K. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego P. K. za winnego tego, że w okresie od lutego 2016 r. do 4 kwietnia 2016 r. w miejscowości K., gm. K. w woj. [...], znęcał się psychicznie i fizycznie na żonę W. K. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe podczas których używał wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe, poniżał, groził pobiciem oraz stosował wobec W. K. przemoc fizyczną w ten sposób, że bił ją

rękoma po twarzy, uderzał pięściami po całym ciele, popychał, podduszał, przyciskał drzwiami, szarpał za włosy, a nadto w nieustaloną noc na przełomie lutego i marca 2016 r. przy użyciu przemocy polegającej na stosowaniu siły fizycznej i przełamaniu oporu pokrzywdzonej doprowadził W. K. wbrew jej woli do obcowania płciowego zmuszając ją do odbycia stosunku genitalnego i analnego oraz w dniu 4 kwietnia 2016 r., przy użyciu przemocy polegającej na popychaniu, ściągnięciu siłą ubrania, duszeniu polegającym na zaciskaniu ręki na szyi, uderzaniu pięściami po tułowie i okolicach głowy, gryzieniu po piersiach i w okolicy lewego kolana, przełamując opór pokrzywdzonej, doprowadził W. K. do obcowania płciowego wbrew jej woli, odbywając z nią stosunek genitalny i analny, to jest popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresy tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 6 kwietnia 2016 r. godz. 17.40 do dnia 22 kwietnia 2016 r. godz. 13.50 oraz od dnia 1 grudnia 2016 r. godz. 10.44, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41 a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej W. K. na odległość mniejszą 200 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób na okres 5 lat.

Nadto Sąd na podstawie art. 41 a § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną W. K. w miejscowości K. na okres 5 lat, ustalając, że powyższy nakaz winien być wykonany z dniem uprawomocnienia się wyroku.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 20 października 2017 r., wydanym w sprawie II Ka [...], Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że obniżył orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do dwóch lat i sześciu miesięcy, a w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Od powyższego orzeczenia kasacje wywiedli obrońcy P. K., którzy zarzucili rażące naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

adwokat P. S. zarzucił obrazę:

– art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na uznaniu, iż pomimo dokonania przez sędziego Sądu Rejonowego w K. K. Ł. oceny zachowań oskarżonego będących przedmiotem postępowania karnego w innym postępowaniu (II K [...]), w którym stwierdzono, że owe zachowanie stanowi naruszenie porządku prawnego, co doprowadziło do zarządzenia wykonania kary (II Ko [...]) wobec niego, nie stanowi o istnieniu okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności tego sędziego, podczas gdy takie zachowanie stanowi uzewnętrznienie poglądu sędziego na sprawę przed wydaniem orzeczenia,

– art. 5 § 1 k.p.k. poprzez uchybienie zasadzie domniemania niewinności,

– art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegające na lakonicznym i niepełnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz uznaniu za niezasadne zarzutów i wniosków apelacji, z czego wynika zasadne przypuszczenie nierozważenia przez Sąd odwoławczy wszystkich zgłaszanych w apelacji zarzutów i wniosków oskarżonego, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności poprzez nierozpoznanie zarzutu naruszenia przepisu postępowania art. 169 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k. oraz art. 214 k.p.k. w odniesieniu do oddalenia wniosków dowodowych: o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ginekologii i seksuologii na okoliczność ustalenia technik i sposobów odbywania stosunków płciowych przez oskarżonego i pokrzywdzoną, w szczególności ustalenia, czy obrażenia powstałe na ciele W. K. mogły powstać w skutek stosunku seksualnego odbytego wbrew jej woli, a także o przeprowadzenie dowodu z wywiadu środowiskowego względem oskarżonego P.K.;

adwokat R. M. zarzucił obrazę:

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji, polegające na pełnej akceptacji dokonanej przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny

zebranych w sprawie dowodów w szczególności zeznań pokrzywdzonej W. K. i w istocie nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k., w zakresie:

1. w jakim Sąd II instancji nie dostrzegł błędów w ocenie zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, w tym powielenie błędnej oceny, że stopień intensywności obrażeń ciała pokrzywdzonej wyklucza możliwość uznania, że mogły one powstać na skutek dobrowolnych i praktykowanych przez strony czynności seksualnych, co zostało potwierdzone przez biegłego R. U. w toku opinii uzupełniającej przed Sądem I instancji,

2. przyznania zeznaniom świadków N. K., M. M. i S. M. oraz pokrzywdzonej przymiotu całkowitej wiarygodności, w sytuacji gdy z uwagi na łączący świadków stosunek pokrewieństwa oraz fakt, że wszystkie wskazane osoby są zainteresowane określonym rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, zeznania te należy ocenić ze szczególną ostrożnością, a okoliczności podawane przez świadków winny zostać potwierdzone lub przynajmniej uprawdopodobnione przez inne, obiektywne dowody,

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia wniosku o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie, w sytuacji gdy prawidłowe przeanalizowanie argumentacji podnoszonej w apelacjach obrońców skazanego prowadzić musiało do uznania zarzutu za uzasadniony,

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 214 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu apelacyjnego dotyczącego oddalenia przez Sąd I instancji wniosków o przeprowadzenie dowodów z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu seksuologii i ginekologii, z wywiadu środowiskowego oraz zeznań świadka dopuszczenia wskazanych dowodów;

adwokat P. B. zarzucił obrazę:

– art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. przez uznanie, że dokonanie przez sędziego Sądu Rejonowego w K. K. Ł. oceny zachowań oskarżonego będących przedmiotem postępowania karnego w innym postępowaniu, gdzie stwierdzono, że

owe zachowanie stanowa naruszenie porządku prawnego, co doprowadziło do zarządzenia wykonania wobec niego kary, nie stanowi o istnieniu okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności tego sędziego, podczas gdy takie zachowanie sędziego stanowa uzewnętrznienie poglądu na sprawę przed wydaniem orzeczenia,

- art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez Sąd II instancji zarzutu apelacji naruszenia przepisu postępowania tj. art. 41 § 1 k.p.k. odnośnie istnienia okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w zakresie wydania postanowienia z dnia 16 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. II K [...] Sądu Rejonowego w K. wskazującego w swej treści oczekiwania co do wniosków opinii sądowo - lekarskiej w zakresie okresu naruszenia czynności narządu ciała lub zdrowia u pokrzywdzonej M. M.,
- art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy przepisów postępowania tj. art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k., w odniesieniu do oddalenia wniosków dowodowych:

1. przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego seksuologa, na okoliczność ustalenia technik i sposobów odbywania stosunków płciowych przez oskarżonego i pokrzywdzoną, w szczególności ustalenia, czy obrażenia powstałe na ciele W. K. mogły powstać wskutek stosunku odbytego wbrew jej woli, czy też ewentualne zaburzenia seksualne u pokrzywdzonej wskazują na to, że stosunki seksualne tego rodzaju są dla niej zwyczajowo przyjęte,

2. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. P., biorącej udział w oględzinach pokrzywdzonej bezpośrednio po rzekomym zgwałceniu, w sytuacji, gdy pomiędzy zapisami sporządzonymi przez lekarzy badających pokrzywdzoną istnieją znaczne rozbieżności i świadek ten jest jedyną osobą mogącą je wyjaśnić,

- art. 182 k.p.k. w zw. z art. 168a k.p.k. poprzez uznanie, że przeprowadzenie dowodu z zapisu rozmowy oskarżonego z H. M. stanowiłoby obejście przepisu art. 182 k.p.k., albowiem świadek ten na rozprawie w dniu 20 marca 2017 r. skorzystał z prawa do odmowy zeznań, podczas gdy dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania - art. 168a k.p.k.

Stawiając powyższe zarzuty obrońcy oskarżonego wniosli odpowiednio o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w do ponownego rozpoznania,
- uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W pisemnych odpowiedziach na kasacje zarówno prokurator, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniesli o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców okazały się oczywiście bezzasadne, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co pozwoliło na ich oddalenie na posiedzeniu.

Wobec tego, że zarzuty kasacji obrońców skazanego w znacznym zakresie dotyczą tych samych kwestii, celowym jest łączne odniesienie się do wszystkich kasacji, choć wniosek o sporządzenie uzasadnienia został złożony tylko przez jednego z wnoszących kasacje.

Na wstępie przypomnieć należy to, co Sąd Najwyższy stale powtarza w swoim orzecnictwie, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia. Istotą postępowania kasacyjnego jest eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Co więcej, zawężenie zakresu rozpoznania sądu kasacyjnego – poza wypadkami wskazanymi a art. 435, 439 i 455 k.p.k. – do granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów sprawia, iż możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest znacząco ograniczona. W szczególności zaś postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które w ramach kolejnej instancji miałoby ponawiać kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń

faktycznych, lecz kontroluje, czy przy rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych dotyczących tych kwestii sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść jego wyroku.

Patrząc z tej perspektywy na kasacje obrońców skazanego P. K., stwierdzić trzeba, że skarżący, wskazując na naruszenia prawa procesowego, nie wykazują wadliwości w rozpoznaniu zarzutów apelacji, ale pod pozorem zarzutu obraży art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., posługując argumentacją przedstawioną już poprzednio w apelacjach, starają się doprowadzić do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji.

W realiach niniejszej sprawy nie można mówić o dopuszczeniu się przez Sąd odwoławczy obraży art. 433 § 2 k.p.k., gdyż ta zachodzi wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Przy rozpoznawaniu apelacji nie doszło również do rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., które może miejsce wtedy, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja wyjaśniająca powody potraktowania zarzutów i wniosków apelacji (sąd uzna je za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska w tym względzie), względnie argumentacja ta jest błędna, albo zawiera braki, które nie będą pozwalały na skontrolowanie i zrozumienie stanowiska sadu odwoławczego.

W niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja nie zachodzi. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje o tym, że Sąd odwoławczy rozważył zarzuty apelacji obrońców skazanego. Przedstawiony w uzasadnieniu Sądu Okręgowego tok rozumowania pozostaje w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Również przedstawiona przez Sąd odwoławczy wykładnia przepisów prawa, do których naruszenia miało dojść zdaniem skarżących w postępowaniu przed Sądem *a quo* nie pozostaje w sprzeczności z istotą zawartych w nich regulacji i celów, którym mają one służyć. Powtarzanie argumentacji Sądu Okręgowego, którą Sąd Najwyższy podziela, jest zbyteczne i wręcz wystarczającym byłoby odesłanie skarżących do pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się jednak do tych zarzutów, stwierdzić trzeba, że w sprawie skazanego nie doszło do naruszenia przepisu art. 41 § 1 k.p.k., które miałyby

charakter rażący i mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Podnosząc ten zarzut, który w kasacjach przedstawiany jest jako jedno z najistotniejszych uchybień, skarżący wskazują w pierwszej kolejności na to, że sędzia Sądu Rejonowego w K. K. Ł., wydając zarządzenie w przedmiocie wykonania wobec skazanego kary ujawnił swoje zapatrywania na rozstrzygnięcie sprawy, co z kolei powinno skutkować jego wyłączeniem w oparciu o przepis art. 41 § 1 k.p.k. Pogląd ten nie jest słuszny, a zarzut, stawiany już uprzednio w apelacji, został rozważony przez Sąd Okręgowy, który trafnie uznał, że sędzia K. Ł. przedstawił jedynie ocenę zachowania oskarżonego w kontekście nieskuteczności stosowanych wobec niego nieizolacyjnych środków zapobiegawczych, w szczególności naruszania przez oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej (k. 729-729v). W żaden sposób nie można zatem uznać, że Sąd, orzekając w sprawie II Ko [...], wyraził swój stosunek do przedmiotowej sprawy oskarżonego, w której zarzuca mu się popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Dodać trzeba, że ocena zachowania oskarżonego wyrażona w wydaniu postanowienia o zarządzeniu wykonania kary w sprawie II Ko [...] dotyczyła tych samych okoliczności, których ocena legła u podstaw podjęcia przez Sąd Rejonowy w K. – orzekający w osobie sędziego K. Ł. decyzji o zmianie stosowanego środka zapobiegawczego. Wyrażanie przez sędziego rozpoznającego sprawę swojego stanowiska co do okoliczności zachowania oskarżonego, mających znaczenie dla wyboru środka zapobiegawczego niezbędnego dla zabezpieczenia właściwego toku postępowania, nie stanowi samo przez się przesłanki wyłączenia sędziego w trybie art. 41 § 1 k.p.k.

Prawdą jest, że nie dzieląc zarzutów apelujących dotyczących naruszenia art. 41 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy nie wypowiedział się co do wszystkich okoliczności, które zdaniem skarżących miałyby uzasadniać wyłączenie sędziego – a to, wydania w sprawie II K [...] postanowienia z dnia 16 listopada 2016 r. Wydaje się to o tyle zrozumiałe, że dokonując analizy treści tego postanowienia (k. 1063), Sąd Najwyższy nie dostrzegł w nim niczego, co mogłoby świadczyć o istnieniu przesłanki do wyłączenia sędziego rozpoznającego niniejszą sprawę w pierwszej instancji i pozwalałoby na rzeczowe odniesienie się do

gołosłownego twierdzenia apelującego o wyrażonych w tym postanowieniu oczekiwaniach sędziego co wniosków opinii w innej sprawie.

Podkreślić w końcu trzeba, że złożenie przez innego sędziego w innej sprawie oświadczenia o wystąpieniu po jego stronie okoliczności mogących wywoływać wątpliwości co do jego bezstronności, nie może decydować o wystąpieniu takich okoliczności na gruncie niniejszej sprawy w stosunku do sędziego K. Ł.

Kolejne zarzuty sformułowane przez obrońców dotyczą oddalenia przez Sąd I instancji wniosków dowodowych obrońców. Dotyczyły one dopuszczenia dowodów z opinii biegłego z zakresu seksuologii i ginekologii, przesłuchania świadka M. P. oraz dowodu z wywiadu środowiskowego. Analiza akt sprawy wskazuje na to, iż decyzje procesowe w odniesieniu do tych wniosków dowodowych były prawidłowe. Sąd Okręgowy w K. szczegółowo rozważył zarzuty apelacji obrońców w tym przedmiocie. Podał powody, dla których uznał za zasadne i słuszne nie uwzględnienie poszczególnych wniosków dowodowych zgłoszonych przez obronę. Stwierdzić wyraźnie trzeba, że nieprozumieniem jest oczekiwanie skarżących, aby to biegły miał ustalać technikę i sposób odbywania przez oskarżonego i pokrzywdzoną stosunków płciowych oraz to czy pokrzywdzona akceptowała stosowanie praktyk seksualnych powodujących powstanie na jej ciele obrażeń. Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że ustaleń w zakresie, w jakim miałby opiniować biegły seksuolog/ginekolog dokonuje sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie zaś biegły. Biegły byłoby jedynie uprawniony do wskazania ewentualnych zaburzeń seksualnych dostrzeżonych u badanej osoby. W konsekwencji opinia biegłego nie mogłaby zawierać wniosku co do tego, czy pokrzywdzona wyraziła zgodę na odbycie stosunku, jakiego rodzaju był ten stosunek i czy łączył się ze stosowaniem pewnych form przemocy. Pokrzywdzona wyraźnie zaprzeczała by z mężem uprawiała seks analny oraz by był on łączony z takimi czynnościami jak gryzienie, bicie. Sąd nie znalazł powodu do zakwestionowania tego rodzaju stwierdzeń pokrzywdzonej.

Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. P. dążył do przedłużenia postępowania. Świadek ten – funkcjonariuszka Policji nie mogła dostarczyć żadnych nowych informacji

przydatnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zaznaczyć trzeba, że choć przy udziale lekarza W. S., to jednak M. P. przeprowadziła czynność procesową oględzin pokrzywdzonej, a wyniki tej czynności zostały odzwierciedlone w sporządzonym przez nią protokole. Nic zatem nie wskazuje na to, aby miała ona posiadać informacje wykraczające poza treść tego protokołu i pozwalające się jej miarodajnie wypowiadać na temat przebiegu innego badania, w którym nie uczestniczyła i spostrzeżeń innych osób oglądających obrażenia pokrzywdzonej.

Podobnie, jako prawidłowe należy ocenić stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie wniosku o przeprowadzenie wywiadu środowiskowego na temat oskarżonego. Przeprowadzenie wywiadu nie było w sprawie oskarżonego obowiązkowe, i nie ma on charakteru dowodu, który mógłby rzutować na ocenę prawidłowości ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę odpowiedzialności oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy oskarżonego z H. M., Sąd odwoławczy słusznie odwołał się do przepisu art. 182 k.p.k. W realiach niniejszej sprawy, gdy przedmiotowe nagranie miało zostać sporządzone już w trakcie toczącego się postępowania, w okresie między składaniem przez H. M., który później skorzystał później z prawa określonego w art. 182 k.p.k., kolejnych zeznań, dopuszczenie wnioskowanego dowodu prowadziłoby do obejścia zakazu z art. 186 § 1 k.p.k. Chybionym jest powoływanie się w tej sytuacji przez skarżącego na przepis art. 168a k.p.k., gdyż on tego zakazu nie znosi. Niczego w tym zakresie nie zmienia powołanie się skarżącego na wyrwaną z kontekstu tezę z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 231/16. Już zatem tylko na marginesie należy zauważyć, że skarżący ani w apelacji – gdzie mówi o „istotnym charakterze rozmowy w kontekście relacji rodzinnych”, ani w kasacji nie wykazał, aby rzeczony dowód niósł ze sobą informacje przekreślające trafność dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych.

Nie polegają na prawdzie twierdzenia obrońców, iż Sąd Okręgowy wypowiada się w przedmiocie oddalonych wniosków dowodowych w sposób lakoniczny. Stanowisko Sądu Okręgowego w K. zostało w sposób należyty zaprezentowane w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także i zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji, polegające na pełnej akceptacji dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranych w sprawie dowodów – w szczególności zeznań pokrzywdzonej i świadków. Wskazać należy, co wielokrotnie stwierdzał Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Skarżący powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych, czy wzajemnych sprzeczności. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu, zaś przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W niniejszej sprawie ocena zeznań pokrzywdzonej, jak i córki N. K., rodziców – S. i M. M. oraz lekarza A. Z. zostały ocenione zgodnie z powyższymi wskazaniami, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, umożliwiając Sądowi Rejonowemu ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia. To, że świadków N. K., M. M., S. M. i pokrzywdzoną wiążą więzy pokrewieństwa nie uprawnia jeszcze do formułowania tezy o niewiarygodności ich zeznań. Zarzut ten należy ocenić, jako bezzasadny.

O kosztach procesu za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., a także § 11 ust. 2 pkt 6 i ust. 7 oraz § 16

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.